

(Peter Olšavský) Udalosť dnešného evanjelia nie je podobenstvom, ako to bolo v prípade milosrdného Samaritána. Je to skutočný príbeh, podobný ako stretnutie pri studni so Samaritánkou.

Prečo sa k Ježišovi vrátil práve Samaritán? Prečo práve on je tým človekom, ktorý sa ako jediný z desiatky uzdravených mužov vrátil a vzdal Bohu chválu? Odpoveď je možno ukrytá v rozdiely medzi Samaritánom a jeho ostatnými malomocnými druhmi. Dá sa predpokladať, že tí deväti boli Židia. Choroba vie zvláštne zjednotiť a pospájať ľudí. Zotrela rozdiely medzi nimi. To, čo by za iných okolností nikdy nebolo možné, sa stalo skutočnosťou. Spolu žili a strašný údel malomocenstva prežívali bok po boku Žid i Samaritán. Rozdiel viery bol pri neludských vyhlídkach budúcnosti vedľajší.

No len čo prišiel okamih uzdravenia, všetko sa vracia do pôvodných kolají. Jeden, ktorý ani poriadne nepozná Boží zákon a riadi sa iba istým ľudským zákonom, sa vráti k tomu, cez ktorého prišlo uzdravenie - k Ježišovi. Ostatní na Ježiša rýchlo zabúdajú, aj keď videli, čo sa s nimi stalo. Začínajú naplňať zákon, ktorý hovorí, že každé uzdravenie musí preskúmať kňaz. Ten potvrdí, či je všetko v poriadku. Ved' nevyzval ich sám Ježiš, aby sa šli ukázať kňazom? Čo na tom, že ho už nemusia nikdy stretnúť? Zasa raz vyhrala láska k niečomu nad láskou k niekomu.

My všetci sme postihnutí duchovným malomocenstvom - hriechom. To zotiera všetky rozdiely medzi nami. Keď sa nás Boh dotkne, uzdraví a očistí nás, nepovyšujme sa nad ostatnými. Aby vyhrala láska k niekomu nad láskou k niečomu.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)